

«Maar u zijt te veel geschikt om iemand in de
wereld te brengen».

«Nochtemaal niet», zei de Rups.

«Wel, misschien hebt u dat nog zoo niet onder-
vonden», zei Alice, «maar wanneer u den een of
anderen dag in een pop moet veranderen en daarna
in een vlinder, dan zult u dan toch ook wel een
beetje vreemd vinden, niet?»

«Volstrekt niet» zei de Rups.

«Wel, misschien denkt u anders over de zaak»,
zei Alice, «maar ik weet wel, dat *ik* het erg ge-
vind».

«Jij!» zei de Rups met verachting. «Wie
ben jij?»

Zoo waren ze weer aan 't begin van het gesprek
teruggekomen. Alice was een beetje gerast, dat
de Rups enkel zulke korte opmerkingen maakte.
Ze richtte zich op, zoo hoog ze kon en zei op
statigen toon: «Me dunkt, dat u mij eerst behoort
te zeggen, wie u bent».

«Waarom?» zei de Rups.

Dat was weer een netelige vraag en daar Alice
er geen deugdelijk antwoord op wist en de Rups
in een zeer onaangename stemming scheen te zijn,
ging ze heen.

DE RAAD VAN EEN RUPS